

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in

te Tongeren, bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

De Postrijder verschijnt 's dinsdags, 's donderdags & zaterdags.

Abonnement

binnen de stad, 7 fr. per jaar.

buiten de stad, 8 fr. »

Een blad afzonderlijk, 15 centimen. Aankondigingen, 15 centimen per drukregel.

TONGEREN, DEN 11 NOVEMBER.

Indien de kiezers u den 26 oktober de meerderheid geven, dan zullen wij ons terug trekken en u de plaats overlaten met de verzekering van onzen plicht vervuld te hebben.

(Woorden van M. PERREAU in de zitting van den gemeenteraad van den 2° oktober 1875.)

Opening der Kamers.

De Senaat en de Kamer der volksvertegenwoordigers hebben verleden dinsdag hunnen jaarlijkschen zitting heropend. Er is dit jaar geene troonrede geweest en de beide vergaderingen hebben zonder vertoef hunne werkzaamheden kunnen beginnen.

De Senaat, voorloopig voorzeten door den heer baron d'Huart, oudste lid, heeft zich dadelijk bezig gehouden met de samenstelling van zijn definitief bureau. Zijn benoemd:

Voorzitter: de prins de Ligne;

Ondervoorzitters: baron de Tornaco en baron d'Anethan;

Secretarissen: baron t Kint de Roodenbeke en baron de Labbeville;

Aanvullende secretarissen: graaf de Looz-Corswarem en baron Gustave de Woelmont;

Questors: M. Van Schoor en baron d'Overschie de Neerysche.

De leden van het voorloopig bureau staan hunne plaatsen af aan de nieuw benoemde leden. M. de baron de Tornaco, eerste ondervoorzitter, spreekt eene kleine redevoering uit om de vergadering te bedanken over het nieuwe blijk van vertrouwen en van welwillendheid welk hij komt te ontvangen.

De vergadering stemt bedankingen aan den ouderdoms-deken en aan de leden van het voorloopig bureau.

Daarna wordt de zitting geheven en de vergadering verdaagt zich tot verdere bijeenroeping.

De eerste zitting der Kamer was voorzeten door M. Vanderdonck ouderdoms-deken.

Het bureau der Kamer is samengesteld als volgt:

Voorzitter: M. Thibaut.

Ondervoorzitters: MM. Tack en Schollaert.

Secretarissen: MM. Wouters, Pety, Reynaert en Lescart. Deze laatste vervangt M. Hagemans die niet meer verlangde hernoemd te worden.

M. d'Andrimont heeft het woord genomen om het gouvernement te ondervragen over de onlusten die verleden maandag te Luik hebben plaats gehad bij de revue der milicianen en waarvan M. d'Andrimont de schuld zoekt te werpen op den minister van oorlog.

De heer minister heeft geantwoord dat er een onderzoek geopend is over deze feiten. Er waren slechts 150 milicianen naar Luik geroepen en er zijn er 1800 gekomen. Hadden die 1630 mannen die onnodig naar Luik gekomen zijn, 'thuis willen blijven, dan ware alles in orde afgelopen.

Kamerwerk.

De Gazette van Ecloo, een goed geschreven weekblad, kondigt de volgende opmerkingen mede, die ons zeer gepast voorkomen te meer daar reeds nu weer de heeren Bara, Jotrand en Oris aankondigen dat zij, bij het openen der zittingen, ons met een aantal ezels zullen bezighouden.

— Ziehier het artikel van het weekblad:

Altijd draait het krakeelen in de Kamers uit ten nadeele van de buitengemeenten. De Kamers verliezen hunnen tijd; hunne dagorden hebben ze niet kunnen uitputten, en de wetsontwerpen, die ze niet konden bepleiten, worden tot den volgenden zitting uitgesteld en... uitgesteld tot dat zij in het vergeetboek geraken.

Dat gebeurt uitsluitend ten nadeele der buitengemeenten.

Natuurlijk, geheel achteraan op de dagorden ingeschreven, wachten de wetten, die den eigenlijken buiten betreffen, hunne beurt van bepleiting af; doch is het oogenblik der scheiding daar? De Kamerleden trekken naar huis, en de wetten blijven als ontwerp in de kartons rusten.

Zoo gaat het in den regel met al de wetten die de buitengemeenten aanebelangen: zoo ging het met de hervorming der wet op de personeele contributie, met de herziening der wet op de onderstandswoonst, met de wet op de politie ten plattelande, met het landbouwkrediet, met het landbouwonderwijs, met de wet op de pensioenkas der gemeentewerkmakers, met de wet op de droogmaking der polders enz.; zoo zal het gaan in 1875-1876 en wellicht nog lange jaren zal het zoo blijven indien er geene machtige stemmen oprijzen om tegen die benadeeling van den buiten verzet aan te teekenen.

Moeten wij het herrinneren? Reeds sedert het jaar 1852 is er sprak van de oude gebrekkige wet op de personeele contributie te veranderen, te verbeteren; in 1855 begon de Kamer met over een wetsontwerp te beraadslagen waarbij de personeele belasting op rechtveerdiger grondslagen werd geplaatst. Gekrek aan tijd! Het wetsontwerp werd uitgesteld en zag het daglicht niet meer!

In 1868 stelde de heer burgemeester Vermeersch provinciaal raadslid voor het kanton Assenede en ondervoorzitter van den raad der provincie Oost-Vlaanderen, met die kracht, waarmee de zoo praktische als werkzame man was begaafd, eene betooning in tegen de wet van 1845 op de onderstandswoonst. Hij bracht de zaak zooverre, dat de heer baron Kervyn van Lettenhove den 15 juni 1869 eene nieuwe wet op de onderstandswoonst aan de kamer voorstelde, eene nieuwe wet die aan de studie der setiën onderworpen werd. Maar gebrek aan tijd! De achtbare Vermeersch overleed en de wet, die hij zou hebben doorgedreven, blijft nog altijd op de dagorde der Kamer ingeschreven.

En nu weer staan wij voor eenen stormachtigen zitting. Dat zullen wij moeten. Partijdebatten zullen alweer den tijd van 's land vertegenwoordigers rooven. Intusschen laten zij de schreeuwende onrechtvaardigheden op den landbouwer en de kleinen burger drukken en de buitengemeenten onder de last van hunne grieven zuchten. Ziedaar waarom wij vragen:

Is dat niet te betreuren?

Voorzeker. En de tolk van onze buitengemeenten zijn wij, als wij aan de heeren te Brussel, zeggen: « Doet eerst onze zaken van het volk af, en dan kunt gij zoo lang als het u lust, over uwe partijgeschillen krakeelen! »

Onlusten te Luik.

Wij vernemen dat er te Luik onlusten hebben plaats gehad bij de revue der milicianen, die in onbepert verlof zijn. De gendarmen hebben op de wederspanningen moeten schieten. 4 personen zijn gekwetst. Een hunner heeft een kogel in het hoofd bekomen. De Gazette de Liège verhaalt als volgt de gebeurtenis waarvan de stad maandag het looneel is geweest. Het was dien dag dat op den koer der kazerne van de gendarmerie Sint-Leonard de wapenschouw plaats had van de milicianen, die in onbepert verlof zijn. Het is de eerste maal dat men die vereniging der verlofgangers beproefde, voorgeschreven bij koninklijk besluit van 18 oct. 1874. Deze proefmijning heeft noodlottige gevolgen gehad. Zeggen wij eerst, dat alhoewel zij allen geene bijzondere dagvaarding ten huize hadden ontvangen, een groot getal milicianen den oproep hebben beantwoord, die hun gedaan werd bij middel van plakbrieven en berichten in de dagbladen. Er waren maar weinig mannen afwezig. Om 9 uren des morgens op den koer der gendarmerie gekomen, werden de milicianen geplaatst volgens de wapens waartoe zij behooren. Men riep eerst de namen der milicianen van de infanterieregimenten, beginnende met de klas van 1866, de oudste die binnengeropen was. Men was tot het 15^e regiment gekomen en alles was tot hertoe goed gegaan, als de zaken eene andere wending namen. Het grootste getal der mannen bevond zich op de straat, terwijl het geweldig regende. Zij hadden honger en waren ongelukkig opgewonden door den drank. Verscheidene hunner willen in de kazerne gaan, maar werden door de gendarmen terug gedreven, die zich overmand ziende, den kolf van het geweer toonden om de kazerne vrij te maken.

Dan gingen zij binnen. Deze handelwijze die men zegt in deze omstandigheid noodzakelijk geweest te zijn, verbitterde een groot getal milicianen en weldra begonnen zij steenen in de vensters der gendarmerie te werpen. Deze aanval ging dadelijk onderdrukt worden. De gendarmen kwamen met hun geweer buiten, waarop de bajonnet stak, om de samenscholing uiteen te drijven. Een regen van steenen vloog naar hun hoofd en vier hunner bekwamen vlooingen. De andere gendarmen dreven dan met meer kracht de aanvallers achteruit en zij kwetsten er drie tamelijk erg. Zij bereikten aldus de S-Leonard plaats, maar daar ziende, dat zij gingen omsingeld worden, en dat het hun niet goed zou verlopen, schoten de gendarmen in de menigte. Een arme man viel door eenen kogel aan het hoofd getroffen. Het was Michel Stevens, vader van eenen miliciaan, die naar zijnen zoon kwam zoeken, om hem uit de woeling te halen.

De samenscholing ging uiteen en de gendarmen trokken naar hunne kazerne. De zaak kon de ergste gevolgen hebben. Om ze te vermijden, werd de gewapende macht geroepen. Een detachement van het 11^e linie en een schadron jagers te paard namen stand in de kazerne der gendarmerie en eenige patrouillen voetgangers waren voldoende om den doortocht in 't S-Leonard-voorgeborchte te herstellen. De grootste ontroering heerschte in de wijk. Al de winkels waren gesloten. De persoon die eenen kogel in het hoofd heeft gekregen, is naar zijne woning gebracht. De geneesheeren hebben den kogel nog niet kunnen uithalen. De drie andere gekwetsten zijn naar het hospitaal overgebracht.

De Journal de Liège deelt nog 't volgende mede: De oproep tot de mannen, deel makende van de reserve, en behoorende tot de omliggende gemeenten, is dinsdag, in de kazerne der gendarmerie begonnen. Er hebben geene onlusten plaats gehad. Het getal oproependen mannen is veel kleiner dan dat van gisteren.

De toestand van den ongelukkigen Stevens is beter. Hij heeft eenen goeden nacht doorgebracht. Er zijn 15 aanhoudingen gedaan. De aangehouden zijn naar de celgevangenis overgebracht en ter beschikking van den militairen auditeur geplaatst. Een detachement der infanterie is in de kazerne gebleven.

De onlusten, zegt de Meuse, hadden plaats ter gelegenheid van het oproepen der milicianen, welke zich in onbepaald verlof bevonden. Eergisteren ten 9 uren 's morgens, moesten de verlofgangers van het arrondissement Luik vergaderen op het voorplein van de kazerne der gendarmerie, in de voorstad St-Leonard. Reeds vroeg waren de milicianen op hunnen post voor de kazerne, alwaar zij in kleine groepen binnetrokken.

Tot tegen den middag liep alles rustig af; de nieuw aankomenden begaven zich rechtstreeks naar de kazerne, doch tot hune groote verwondering, zegt men, weigerde men hen binnen te laten.

Een zeker getal der milicianen was dronken en eenige hunner wilden de kazerne binnendringen; doch de gendarmen, na hen met woorden te hebben poogen tot rede te brengen, waren genoodzaakt geweld te gebruiken om de milicianen terug te houden. Op het geschreeuw der jongelingen, welke zegden door de gendarmen mishandeld te zijn, kwamen hunne makkers toegesnel, grepen steenen en weldra lagen al de ruiten der kazerne aan scherven.

Bij dien aanval kwamen de gendarmen met de bajonnet op het geveld geweer, de kazerne uit en dreven de milicianen terug tot op het St-Leonardsplein. Drie milicianen werden in die worsteling erg gewond; de steenen vielen voortdurend op de gendarmen, welke zich bij middel van geweerschoten verdedigden.

Een man is gevallen, het was de vader van eenen miliciaan en toegelopen om zijnen zoon uit de worsteling te halen. Men droeg dien man in een naburig huis, hij had een kogel in het hoofd bekomen, en men wanhoopt hem in het leven te behouden.

Na hunne geweeren te hebben gelost, keerden de gendarmen terug; vier hunner waren reeds bij den eersten aanval gewond.

Ten 3 uren kwam een bataillon van het 11^e linie-regiment, ten einde de gendarmerie des nood te ondersteunen; eenigen tijd nadien kwam een eskadron jagers te peerd, post vatten op het voorplein der kazerne van de gendarmerie. Alles bleef echter rustig.

Men meldt later, dat de toestand van den ongelukkige, welke eenen kogel in het hoofd had bekomen, betrekkelijk bevredigend is, aangezien de gevolgen welke men vreesde zich niet geopenbaard hebben.

Rechterlijke chroniek.

KORREKTIONNELE RECHTBANK TE LUIK.

AANRANDING DER PROCESSIONEN.

Zitting van 6 november.

M. Raikem, advocaat der burgerlijke partij, heeft geantwoord op de pleidooi van den verdediger der beschuldigen en getoond dat de katholieken het gansche recht bezitten hunne openbare godsdienstvrijheid te doen eerbiedigen.

De advocaat der betichten heeft zijne argumenten staande gehouden en beweert dat de jubiléproceSSIONEN geene openbare godsdienstplechtigheden zijn.

Mr Delwaide, substituut van den procureur des konings, heeft vervolgens de beschuldiging staande gehouden in dezelfde termen, waarop hij zich de verledene week grondde.

De rechtbank heeft vervolgens de uitspraak van het vonnis tot op zaterdag aanstaande verdaagd.

Stads- & provincie nieuws.

Men schrijft uit Hasselt, 9 november:

Te Lommel is dezer dagen, ter gelegenheid der St-Hubertusjacht, een groot ongeluk door onvoorzichtigheid gebeurd. Een jager was bezig met zijn geweer dat geen vuur wilde geven, te onderzoeken, toen op eens het schot losbrandde en eenen zijner makkers, welke op een tiental passen van hem stond, in volle borst raakte. De dood was oogenblikkelijk.

Op den markt van Tongeren van heden donderdag waren te koop gesteld 158 koeien, 14 kalveren, 196 schapen, 169 vette varkens en 1022 magere varkens.

Specialiteit van Portlandsche en Romeinsche Ciment. Kwaliteit en prijs volgens het werk. Bleton, 120, Troonstraat, of in de entrepots Koolkaai, 52, te Molenbeek en Pavilloenstraat, 2 te Schaerbeek.

De doctoor Mooren van Dusseldorf zal te Luik zijn den 5 en den 4 december in het hôtel de l'Europe van 8 uren tot middag. In het oogzieken gesticht den 3 december van 2 tot 4 uren.

L'Indicateur breveté des chemins de fer pour le mois de Novembre est en vente chez M. COLLÉE, libraire, Grand'Place, 51, à Tongres. — Prix avec carte: 25 centimes.

Men schrijft uit Charleroi, 8 november:

De Propagateur van Charleroi, verzekert dat M. de Glymes, procureur des konings, pogingen bij het ministerie aanwendt, opdat er wetgevende maatregelen zouden genomen worden tegen den verkoop van oorlogswapens aan lagen prijs. Hetzelfde blad meldt, dat er verleden zondag in een enkelen ijzerwinkel van Charleroi, 700 geweren met bajonet verkocht zijn.

BUITENLAND.

Duitschland.

Dr STROUSSBERG.

Men schrijft uit Berlijn: De overheid heeft dezer dagen de zegels doen leggen op het prachtig hotel van den financier en aannemer van werken, Dr Stroussberg, wiens falliet reeds gekend is en die zich te Moscou in de gevangenis bevindt, volgens dezen eenvoudige voor schuld, doch volgens de anderen bedreigd met eene gerechtelijke vervolging wegens het onwettig karakter zijner laatste groote operatie, met de bank van handel en leening. Deze kolossale ramp heeft hier echter de financiële wereld niet geheel en al verrast.

In goed ingelichte en bevoegde kringen werd Stroussberg reeds sedert een jaar als reddeloos verloren beschouwd, hetgeen oorzaak is dat weinig bankhuizen van Berlijn door de ramp getroffen zijn, ter uitzondering van het huis Jacques, dat nauw aan de fortuin van den doctor is verwant, en zijne betalingen heeft moeten staken.

Eenige groote gestichten die sinds lang schuldeisers van Stroussberg waren zijn door hypothekaire verzekeringen gewaarborgd. In den laatsten tijd vond Stroussberg geen krediet meer tenzij bij verholene werkeerders, welke door niemand beklaagd worden. De schuldeisers die het meest belangstelling inboezemen zijn aannemers die, door de schaarsheid van het werk zich genoodzaakt hebben gezien voor Stroussberg te werken, zonder ernstige waarborgen van betaling te kunnen verkrijgen. Stroussberg leverde inderdaad altijd en overal werk en hoe dieper hij in den afgrond zonk hoe meer werken en leveringen hij aannam.

Insgelijks schijnt hij slechts goederen aangekocht en de titels van eigendom in zijne handen vermenigvuldigd te hebben, om des te grooter kapitalen te kunnen leenen. Zijne domeinen, bij elkander gebracht, zouden een tamelijk schoon prinsdom uitmaken. Toen men te Berlijn zijne kas nazag acht dagen voor de falliet, had nog de fisk de prachtige bibliotheek van zijn hotel aangelegd, voor achterstallige belastingen.

De justitie heeft geweigerd de falliet te verklaren omdat de beschikbare massa niet genoeg was om de betaling der eerste onkosten te verzekeren en men zegt dat bijna al de schuldeisers tot akkoord zijn om eene schikking in de minne, hoedanig die ook zij, boven de fallietverklaring te verkiezen, doch zij hebben de tegenwoordigheid van den doctor noodig om uit den doolhof zijner zaken wijs te kunnen worden. Ook hebben zij eenigen onder hen afgevaardigd om naar Moscou te gaan en te trachten zijne loslating te verkrijgen.

Onder deze afgevaardigden bevindt zich een graaf van Lehdorff-Steinort, broeder van een aide-de-camp des kiezers. Deze is niet de eenige aristocratische naam die in de geschiedenis der falliet Stroussberg zal vermeld worden. Stroussberg was steeds begeerig naar betrekkingen in de grootwereld, waar hij ontvangingen werd met eene soort van voorkomendheid, gemengd met wantrouwen, welke meestal de ras opgekome bankiers te heurt valt.

Zijne salons waren vermaard en ontvangingen het puik der samenleving. Men roemde hunne pracht, welke niet van goede smaak ontbloot was. Men bewonderde zijne concert-zaal, zijne orangerien, versierd met marmeren standbeelden, en meer nog zijne galerij van schilderijen, waarin zich werken van eersten rang van hedendaagsche meesters bevonden, zoo wel van de Fransche als van de Duitse school, tafereelen van Delacroix, Rosa Bonheur, Meissonier, Knass, Achenbach, Pettenkoffer, enz.

Al die pracht was echter sinds eenigen tijd bijna geheel verlaten. Het paleis der Wilhelmstrasse opende in de laatste dagen zijne poorten niet meer. Zonder op te houden te speculeeren, en te doen werken te Berlijn, in Hannover, in Rijn-Pruisen, in België en in Frankrijk, had Stroussberg zijnen persoon en het middenpunt zijner werkzaamheid in Bohemen verplaatst, van waar zijn naam tot in Rusland doordrong. Hij is echter Pruis van geboorte en heeft voor het opkomen zijner fortuin een groot deel van zijn leven in Engeland en Amerika doorgebracht.

Hij werd van joodsche ouders geboren, in een klein dorpken van Oost-Pruisen; hij verloor vroeg zijne ouders en ontving zijne eerste opleiding in den koophandel te Londen, bij eenen oom, die hem deed doopen volgens den ritus der anglicaansche kerk.

In 1836 kwam hij zich te Berlijn vestigen, zonder anderen titel dan een diploma van doctor, waaraan hij veel hield, en met eene vrouw die hem zeven kinderen heeft geschonken, en die naar men zegt aan hem verkleed is met eene onbegrensde zelfverloochening.

Zelfs onder het publiek dat doctor Stroussberg met zijne vervloeking overlaadt, heerscht medelijden en onrust over het lot van zijne vrouw en kinderen.